

Rừng Xưa Nhớ Đồi

(Lôi Hồ Nha Kỹ Thuật) Nguyễn Văn Hải CCN - 16.4.1975

Ánh nắng chói chan, chan hòa trên bầu trời Phan Rang, sáng nay. Tựa lưng vào nền gạch tháp. Phóng mắt nhìn về hướng phi trường; lòng tôi nao nao sôi xục. Ba dãy hangar trông rõ nhất, gọi lại trong trí nhớ tôi dòn dập... Cũng vào giờ này, khoảng chín giờ sáng, ba mươi sáu năm trước. Lệnh di tản ra hướng biển để chờ tàu Hải-quân.

1

Cộng quân bắt đầu pháo vào phi trường từ bốn giờ sáng. Liên tục và dữ dội áng chùng nửa tiếng... Nơi đặt Bộ-tư-lệnh mặt trận.

Năm giờ sáng đơn vị được lệnh di chuyển đến Bộ-tư-lệnh

Giờ đây, đạn pháo không còn dòn dập nhưng lai rai, thi thoảng. Chúng tôi di chuyển trong tình trạng như thế. Mà cái hiện thực đang trùm phủ không chỉ lên người mà lên cả số phận. Như những cái máy, chân bước mà lòng không thể xua tan được cái "Mùi" khó tả của sự chết đang tán lác quanh đây, đang phân phát, chia đều cho từng người, không sót một ai. Thứ "Mùi vị" khiên đầu óc mê mụ đi, thân xác rã rời và không có ma lực hoặc thần lực nào châm dứt được "Thứ trò chơi" pháo khủng bố ấy. Mỗi quả pháo là một nỗi kinh hoàng, vãi xuống bung thành những cái dấu chấm hết cho nhiều số phận.

Điều lạ lùng là cho tới giờ phút này. Sự phản pháo chả có. Phi trường của Sư-đoàn 6 KQ không có lấy một phản ứng. Mặt-trận không có pháo binh và phi cơ.

2

Hoàn toàn bất lực và cam chịu

Trời sáng dần, gió lồng lộng, mặt trời đỏ rực nhô lên báo hiệu một ngày hè nắng chói. Trong cái hangar nằm giữa phi trường, nơi đặt Bộ-tư-lệnh mặt trận. Phía trước hangar trên sân, hai chiếc trực thăng cấp Tướng đậu cùng phi hành đoàn túc trực. Hangar kế bên đậu toàn xe jeep cần cẩu. Đơn vị chúng tôi được phân công bảo vệ Bộ-tư-lệnh. Cộng quân lúc này vẫn duy trì pháo, thi thoảng và ròi rạc. Cái lạ là bên ta không có tiếng pháo giao tranh. Sự hoạt động duy nhất mang tính trận địa là chiếc L19, phi cơ trinh sát bay vòng vòng trên phi trường. Nhưng rồi, từ phi cơ bốc ra những làn khói và rất nhanh phi cơ lao xuống bay một vòng thấp; đáp vội xuống phi trường. Đang lúc có một cuộc họp tư lệnh bên trong hangar. Chóng vánh và ngắn gọn. Người ta trao đổi, báo cáo, nét mặt buồn so thể hiện trên mọi khuôn mặt. Hai dãy lấp đặt máy truyền tin hoạt động nhộn nhịp, tất tả. Kẽ ra người vào vội vã đến va chạm, có người đã ngã chúi. Từ cửa hangar, tôi được phân công canh giữ và có dịp chứng kiến cảnh tượng diễn ra bên trong Bộ-tư-lệnh... Cũng giống như xem một phim câm, tôi suy đoán và ghi nhận mọi diễn tiến bên trong bằng hình ảnh chứ không thể nghe thấy bất cứ một lời nói nào từ những nhân vật chỉ huy. Nói một cách khác tôi chỉ chứng kiến sự việc bằng vào cái tầm nhắm chỉ từ đỉnh đầu ruồi đến lô châu mai. Ngoài kia người ta đang tiếp cứu phi công của chiếc L19 lâm nạn. Nhưng rồi, vài người lính Không-quân leo vội lên chiếc xe đậu gần đó, nhìn thẳng về phía đường băng phi trường, tay chỉ trở; bất giác tôi nhìn theo rồi sững sốt. Rất đông, rất đông, một đoàn quân lũ lượt ào ạt di chuyển, đúng hơn là đang chạy, tựa như con trăn khổng lồ trườn tới. Một vị Trung tá già từ trong hangar đi vội ra và ra lệnh cho hai trực thăng cất cánh...

Không khí nơi đây sôi động hẳn lên kể từ lúc đó. Rồi đến lượt chiếc xe Không quân nổ máy biên dạng. Quang cảnh hỗn loạn, tất tạt của mọi người, vội vã, câm nín... Sự giống nhau biểu lộ trên mọi khuôn mặt mà hơi hướng làn gió thất trận đang quét thẳng vào từng người, không chừa một ai, kể cả những người kiêu hãnh nhất.

3

Người ta chỉ kịp truyền nhau câu lệnh tìm đường ra bãi biển, sẽ có tàu Hải-quân đến đón. Và rồi không ai bảo ai nhíp chân cứ thế nối đuôi nhau tiên bước. Sự hòa đồng quan cũng như quân bỏ lại những chiếc xe jeep tội nghiệp, cùng xác người chết và bị thương, chờ địch quân chôn và chửa dùm!

Ra khỏi dãy hangar, trên bãi sân rộng, hai chiếc trực thăng võ trang đang nổ máy trên chát đầy người. Và rồi, một cảnh tượng như xiếc, hai trực

thăng bốc ngược lên khá cao, rồi mới chịu bay đi. Từ trục thăng, ai đó đã làm rơi cái nón sắt xuống sân.

Thế là phi trường đang bị bỏ lại. Chiến thắng của cộng quân sau sáu tiếng đồng hồ tấn công chỉ là cái phi trường trống rỗng, bởi người ta đã di chuyển mọi quân thiết bị từ những ngày trước. Tôi rùng mình tưởng tượng nếu vào thời điểm này, địch quân theo thông lệ trong chiến thuật, pháo đánh chặn thì không biết bao nhiêu máu đổ và sự điêu tàn hãi hùng tức khắc ào chụp xuống đoàn quân thất trận.

Khen thay cái ông tổng đạo diễn, mà chẳng ai muốn hỏi và biết tên ông. Nhưng thâm cảm ơn ông về sự xê xếp để có những thiệt hại rất ít nhân mạng. Cũng như số phận của những vị Tướng tư lệnh... Hai trục thăng của các ông đã bay đi nhưng không có chủ... Quả thật người ta đã toan tính và định đoạt trên thân phận mọi người, bằng một trò chơi chiến tranh siêu thị, cũng như bóp cổ quân lính bằng chính khả năng của họ. Bất chợt tôi liên tưởng đến đại thần Vi-tiểu-Bảo cùng trò chơi quân sự danh xưng Lôc đỉnh ký... Và một người Mỹ, sáng nay tại Bô-tư-lệnh, không võ trang, phục sức nửa dân sự, nửa quân đội với áo giáp, nón sắt, mang giày lính, quần jean, áo Pull. Phải chăng miếng mỡ đã được đưa vào mồm mèo, chờ mèo nuốt. Để cáo chung đi cái hiệp định Paris bất lợi và khởi đầu cho cái Việt-Nam hóa chiến tranh.

Đên được công vào phi trường hạn mức cuối cùng để phân định khu quân sự. Năng đã chéch trên đầu, tỏa rơi cái nóng nực và năng chói chan của một ngày hè rực nắng. Trước mặt ngọn tháp Chàm, màu gạch nung trên ngọn đồi, âm thầm chứng kiến. Quay nhìn lại phía sau đoàn người vẫn lũ lượt tiến tới. Con đường độc nhất, lối vào phi trường giờ phải oằn lưng chịu đựng cái sức nặng của đoàn quân, có lẽ đây là lần đầu tiên nó phải gánh chịu, kể từ khi người ta tạo ra nó... Hẳn rằng cái nhớ đời là cùng một lúc tiếp nhận nhiều binh chủng đã in dấu giày và mãi lưu dấu trên nó

4

Đoàn quân mỗi lúc một đông, chật kín cả một vùng bãi biển. Trước mặt con tàu ngoài xa vẫn bình thản đối diện. Ánh nắng chói chan đã chéch trên đầu, đẩy lùi cái lạnh của cát và gió liên tục xóa mờ những dấu giày ngang dọc. Dưới tàn cây rừng cạnh cây phi lao, tựa đầu vào ba lô, gió biển cùng âm thanh từ cây phi lao khích thích giấc ngủ. Giật mình vì tiếng ai đó hát ông ổng, đúng hơn là gào lên "Người ta đã bỏ tôi rồi bạn ơi, bây giờ đi sớm về trưa một mình".

Nhìn toàn cảnh mà lòng quá đổi thất vọng cùng ê chề quán quít quanh đây. Mọi người đã lục tục đi tìm bóng mát để tránh nắng. Giờ con tàu

chiến ngoài xa cũng đã bỏ đi, kéo theo sự phần uất cực độ của người ở lại.

Tiếng súng nổ ở phía làng chài, cùng đoàn người dơ tay đầu hàng. Đó là đoàn quân quyết định đi theo dọc bờ biển để đến mũi Cà ná. Trong tuyệt vọng họ đang tìm cái hy vọng.

Cộng quân đã chiếm làng chài trước mặt, con đường duy nhất để thoát. Gọng kìm đang từ từ xiết lại. Rủ Trung úy Ân, mới tìm gặp sáng nay, leo lên ngọn đồi cát sau lưng để quan sát. Đứng vào lúc này, tiếng súng lại nổ kèm theo gọng hét đầu hàng đi. Phản ứng tự nhiên tôi vội lao vào một bụi rậm gần đó và rồi nhìn thấy Trung úy Ân theo hiệu lệnh của tên du kích thiếu não đi vào đám người đang được tập trung. Nằm yên trong bụi rậm, chứng kiến cảnh tước vũ khí, rồi rờn rợn theo nhau dưới sự canh giữ của những tên du kích ăn bận theo kiểu nông dân áp tải về hướng làng và trong đoàn cái dáng lêu khêu, gật gù như con bừa củi của Trung úy Hưng thảm thương mà trước lúc ra đi, còn ngoái lại chỗ tôi ẩn nấp. Bất giác nghẹn ngào, tôi bật lên tiếng khóc.

Trên bầu trời, từ hướng mũi Cà ná. Đoàn trực thăng xuất hiện bay cách bờ biển hơi xa, dễ chừng cả vài chục chiếc. Đã có những người linh bát chấp địch quân đang rình rập, chạy ra bờ biển đưa tay vẫy vẫy. Nhưng rồi, giống như bay thực tập. Đoàn trực thăng lạnh lùng quay ngoắt bỏ đi. Đám người lếch thếch lại tìm nơi ẩn nấp. Một ông Thiếu tá Quân-cảnh đưa tay lên gỡ cặp lon trên cổ áo vất tung về phía sau

5

Ngoài títt mù khơi, một con tàu giữa biển cả, sau lưng nó, mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên. Hình như con tàu bất động, trong lời cầu mong tha thiết, gấp rút giải cứu. Vì sau lưng mọi người, địch quân đang dần tiến đến.

Giống như con trăn đang bò, bỗng quay ngoắt trở lại. Bị ùn tắc ở phía trên, đoàn quân buộc phải dạt ra hai bên, mọi gương mặt với cử chỉ ngơ ngác hỏi han nhau và rồi tin tức cũng được nhanh chóng loan truyền. Trên quốc lộ, quân xa của Việt-cộng đang án ngữ với loa kêu gọi đầu hàng...Đã có những tốp quân xé lẻ di chuyển dọc theo quốc lộ dựa vào địa hình rậm rạp và nhà dân. Trung úy Hưng, cạnh tôi hỏi "Sao Hải, làm thế nào bây giờ" Lẳng lẳng kéo hẳn ngòi xuống "kệ mẹ nó, ngòi ăn cái đã"

Anh nắng trong ngày đã lịm vào dãy núi, từ mặt đất, cát bỗng nhanh chóng dịu lạnh và ngọn gió nhẹ êm mát se se trên khuôn mặt. Trạng thái vật vờ đến với tôi, ngã đầu vào ba lô vật vờ ngủ thiếp đi. Cái đá chân của Trung úy Ân làm tôi choàng tỉnh, trời nhá nhem tôi có nghĩa tôi chẳng được lâu. Ngược nhìn, quanh đây cũng bớt đi sự đông đảo. Người ta đã có thì giờ để theo những bản soạn và hướng dẫn hợp lý về con đường đào

thoát. Tôi, Hưng, Ân đồng ý đợi tới trời để di chuyển vì cho rằng có thể lợi dụng đêm tối và đó cũng là đoạn đường ngắn nhất để ra biển. Đòng đội trong đơn vị không biết bằng lúc nào, họ cũng đã ra đi. Kể cả ông Chỉ-huy-trưởng Đoàn. Biểu lộ bằng cái nhún vai, nhếch mép cười trong lòng tôi tự nhủ: Gia mình ở vào địa vị ông ta, thì đã làm khác hẳn và xem ông ta như một người chỉ huy chưa làm tròn trách nhiệm.

Trời tối hẳn, bóng đêm dày đặc. Đã có chuyển động trong đoàn quân, lợi dụng đêm tối, từng tốp nhỏ lẻ đã vượt qua quốc lộ. Ba chúng tôi đang ở vào vị trí giữa đoàn người, di chuyển chậm vì sắp sửa đến cánh đồng trống song song với quốc lộ. Nghĩa là mọi người phải lộ nguyên hình. Di chuyển chẳng được bao lâu. Bất chợt, từ trên quốc lộ ánh đèn pha chiếu thẳng vào đoàn quân kèm theo hiệu lệnh, hàng thì sống, chống chết, hai tay bỏ lên đầu. Ngay lập tức, đoàn người đi sau ùn ùn tẽ ngang chạy thực mạng vào những bụi tre hoặc nhà dân. Đúng lúc này, về hướng phi trường bầu trời sáng rực rỡ bởi rất nhiều trái hỏa châu cùng lúc được bắn lên... Việt-cộng đang mừng chiến thắng. Quay nhìn về phía sau, từng tốp người cam chịu tay vẫn trên đầu làm lữ theo ánh đèn pha đi vào nơi bất định. Còn những người chúng tôi men theo dọc quốc lộ và rồi cũng qua được và nhắm thẳng hướng biển. Trung úy Ân đã thất lạc, chẳng hiểu đi vào với tốp nào.

Mùi tanh nồng nồng, đặc trưng của biển, theo gió se lạnh ào ạt thổi, khi mà chúng tôi bỏ lại sau lưng dãy phi lao xen kẽ cây rừng. Trời bắt đầu sáng, mệt quá hai đứa tôi nghỉ vội trên một đụn cát và ngắm nhìn không gian bao la biển núi và biển lọt thỏm vào trong với ba phần tư núi rừng bao bọc.

Chỉ có thể, chẳng thấy tàu bè gì cả. Thất vọng, buồn rầu hiện trên khuôn mặt mọi người và chán chường, phờ phạc của cơ thể mệt mỏi. Mọi hy vọng ban đầu dần tan theo sóng biển. Kế hoạch giải cứu đã không thực hiện...Hay là một sự gian dối bất buộc.

6

Đoàn quân mỗi lúc một đông, chật kín cả một vùng bãi biển. Trước mặt con tàu ngoài xa vẫn bình thản đối diện. Ánh nắng chói chan đã chéch trên đầu, đẩy lùi cái lạnh của cát và gió liên tục xóa mờ những dấu giày ngang dọc. Dưới tàn cây rừng cạnh cây phi lao, tựa đầu vào ba lô, gió biển cùng âm thanh từ cây phi lao kích thích giấc ngủ. Giật mình vì tiếng ai đó hát ông ổng, đúng hơn là gào lên "Người ta đã bỏ tôi rồi bạn ơi, bây giờ đi sớm về trưa một mình". Nhìn toàn cảnh mà lòng quá đỗi thất vọng cùng ê chề quân quit quanh đây. Mọi người đã lục tục đi tìm bóng mát để tránh nắng. Gio con tàu chiến ngoài xa cũng đã bỏ đi, kéo theo sự phần uất

cực độ của người ở lại. Tiếng súng nổ ở phía làng chài, cùng đoàn người dơ tay đầu hàng. Đó là đoàn quân quyết định đi theo dọc bờ biển để đến mũi Cà ná. Trong tuyệt vọng họ đang tìm cái hy vọng. Cộng quân đã chiếm làng chài trước mặt, con đường duy nhất để thoát. Gọng kìm đang từ từ xiết lại. Rủ Trung úy Ân, mới tìm gặp sáng nay, leo lên ngọn đồi cát sau lưng để quan sát. Đúng vào lúc này, tiếng súng lại nổ kẹm theo gọng kìm đầu hàng đi. Phản ứng tự nhiên tôi vội lao vào một bụi rậm gần đó và rồi nhìn thấy Trung úy Ân theo hiệu lệnh của tên du kích thiếu nỏ đi vào đám người đang được tập trung. Nằm yên trong bụi rậm, chúng kiến cảnh tước vũ khí, rồi rờn rợn rấn theo nhau dưới sự canh giữ của những tên du kích ăn bận theo kiểu nông dân áp tải về hướng làng và trong đoàn cái dáng lêu khêu, gật gù như con bừa củi của Trung úy Hưng thảm thương mà trước lúc ra đi, còn ngoái lại chỗ tôi ẩn nấp. Bất giác nghẹn ngào, tôi bật lên tiếng khóc. Trên bầu trời, từ hướng mũi Cà ná. Đoàn trực thăng xuất hiện bay cách bờ biển hơi xa, để chừng cả vài chục chiếc. Đã có những người linh bắt chấp địch quân đang rình rập, chạy ra bờ biển đưa tay vẫy vẫy. Nhưng rồi, giống như bay thực tập. Đoàn trực thăng lạnh lùng quay ngoắt bỏ đi. Đám người lếch thếch lại tìm nơi ẩn nấp. Một ông Thiếu tá Quân-cảnh đưa tay lên gỡ cặp lon trên cổ áo vạt tung về phía sau.

7

Trong gió biển chiều nay, tôi cô đơn bên những tiếng thở dài cho những vật dụng không cần thiết được chôn dấu dưới cát. Chợt nhớ đến đồng đội, sao lúc này cần thiết lạ, biết sao trong tình cảnh toán loạn. Sáng nay, thấy bóng dáng Trung úy Thương, nhưng rồi chả biết biến vào đâu, chỉ thấy đi vội về phía làng chài... Hay cũng đã vào tay địch.

Lợi dụng vào bóng đêm và lúc thủy triều đang xuống, lộ ra một khoảng cách khá xa bờ biển. Tôi đi tới mép nước sau cùng, tự đào cát, chôn vội cây súng CAR15. Người bạn thân thiết đã cùng tôi sinh tử, cộng hưởng mọi vui buồn đời lính, đằng đẵng sáu năm trong chiến đấu. Khởi đầu từ trại CCN nằm bên bờ biển Non-nước (China beach) để rồi giờ đây cũng tại bờ biển, dấu chấm hết mang địa danh Tháp-chàm Phan Rang. Sự ngẫu nhiên đến từ biển và rồi ngậm ngùi chia tay cũng tại biển, mãi mãi mong rằng CAR15 người an tâm yên nghỉ khi mà nước biển sẽ dâng lên xóa sạch dấu vết tủi hờn và cát sẽ bồi đắp, để rồi muối mặn hóa kiếp thân người. Trong tuyệt vọng, cùng đường ta chẳng muốn cả hai phải rơi vào tay kẻ thù... Ôi ! định mệnh.

Sự túng cùng đã làm lòng người bỗng chai đá, không biết sợ. Mục đích tìm lẽ sống là trên hết. Như một làn gió thổi tận tim gan, đem sức mạnh

bồi đắp cơ thể. Đoàn tàn quân lạng lẽ, cương quyết bước đi hy vọng ẩn nấp vào bóng đêm cùng khoảng cách xạ trường tốt tạo ra bởi thủy triều giúp mọi người yên tâm hơn khi phải vượt qua cái làng chài sinh tử.

Mọi hy vọng đã đổ sụp và quân quít dưới chân khi mà trên bờ biển tiếng hô đầu hàng vòng vọng xuống kèm theo vài tiếng súng nổ. Cảnh hỗn loạn lại lập lại theo những ánh đèn pin, đoàn người đi trước lũ lượt đầu hàng. Tức khắc tôi chạy trở lui theo linh tinh... Cắm đầu cắm cổ chạy thực mạng. Chả biết bao lâu, thấy mệt tôi nghỉ lại.

Đêm cũng đã về khuya, gió biển vẫn hú từng chập trên hàng phi lao. Sương đêm thấm lạnh, biển sóng vẫn vỗ êm đêm. Một làn gió nhẹ như có hương hoa. Ngửa mặt, trời đêm ánh sao lung linh huyền hoặc. Cơ hội thoát thân đã không thể, đoàn người đang bị bao vây chờ ngày nạp mạng. Vẫn vợ suy tính, giải pháp trở lại đường cũ, tìm nhà dân tá túc, kiếm cơm nước rồi tính sau. Quả là thiết thực khi mà cái đói và khát đang hoành hành cơ thể. Đứng lên bước đi với đôi chân nặng trĩu, dù rằng mọi đồ đoàn đã từ loại bỏ, chỉ còn thân xác và tâm hồn mang nặng tính âu lo.

Xuyên bóng đêm, chân bước mà lòng bất định, cứ nhắm hướng sau lưng, bỏ biển. Giờ đã thấm mệt, có tiếng chó sủa và ngôi nhà lờ mờ trong đêm, ánh đèn leo lét chao gió khi tỏ khi mờ. Bụng đói tay chân đã có dấu hiệu bủn rủn, tôi cố lần bước tới và rồi nằm phịch trên hè nhà ai.... Cùng lúc hai con chó bu vào sủa oảng quanh... Mặc kệ, hết sức rồi, tôi cứ nằm lăn ra.

8

Chủ nhà là hai ông bà khoảng trung niên, sống với hai cô con gái cũng đã có tuổi. Sau những giây phút ban đầu ngỡ ngàng, e dè. Bà chủ nhà đã cho cơm ăn, nước uống, tôi tạm qua được khó khăn, chỉ còn mệt và buồn ngủ lạ kỳ. Trời đã sáng rõ, cảnh yên bình tràn ngập, như không đang trong chiến tranh, đem lại cho tôi cảm giác thanh bình tại miền quê khi còn thơ ấu và quên hết những gì mới xảy ra.

Trong sự trao đổi, hỏi han lúc ban đầu, giờ tôi mới có dịp để ý và nhận xét về những người mình mới quen và thừa nhận tình cảnh thất trận để xin được tá túc, nhất là một bộ quần áo để cải trang, trà trộn vào làm người dân với hy vọng tìm đường thoát thân.

Bộ đồ lính của tôi đã được mang chôn dưới đất sau nhà. Tủi nhục trước tình cảnh bi thương của chính mình và ngậm ngùi trở về với thực tại, lòng tôi như ai cắt, cố tiếc những quá khứ binh nghiệp đã qua và nhủ thầm đây có phải là bước tàn cuộc... Hai con chó cứ mãi quanh quần hít hà chỗ đất chôn quần áo, đuổi mãi nhưng lại đến.

Yên tâm với bộ đồ, giờ chỉ còn thiếu cái cuốc trên vai là tôi có thể nhập vai. Điều cần thiết lúc này là một giấc ngủ và tôi xin phép chủ nhà mượn cái võng, dù gì cũng đã hai đêm thức trắng.

Vừa nằm xuống võng, tôi chợt dạ, cảm thấy nhột nhạt trong người khi nghĩ đến ánh mắt khác thường, lạ lùng của ông chủ nhà ít nói, hay nhìn tôi rồi lại quay đi. Bằng con đường nào đó trong tâm cảm, tôi đã nhận ra điều ấy và bất an trước giấc ngủ.

Giật mình thức giấc, có ai đó lay gọi và tiếng chó sủa gáp gáp ngoài sân. Mở mắt tôi đã thấy ngay tào tháo mà mấy ngày nay tôi trốn chạy. Hai tên bộ đội Bắc việt và một du kích đang đứng trước tôi. Thăm nghĩ thế là xong, cuộc đời đã có lối rẽ... Lúng túng trong bộ dạng cố trấn an để lấy lại bình tĩnh. Tôi bị đẩy đi trong sự áp tải của địch mà chẳng kịp nói lời cảm ơn với gia đình chủ nhà. Chỉ có thể thể hiện bằng đôi mắt, tận đáy lòng với cái nhìn đầy trĩu mến, tha thiết biết ơn tôi gửi lại gia đình sự xúc động trong tôi bằng một tình nghĩa thân thương. Khi ánh mắt tôi chạm đến ông chủ nhà, không hiểu sao ông vội quay đi.

Căn nhà tôn thấp lè tè nằm trên đồi cát làng Sơn-hải, không một bóng cây, nắng hè dội xuống biển cát trắng rực nóng. Trong điều kiện như thế cộng thêm sự chả mấy rộng rãi của căn nhà, những tù binh chúng tôi chen chúc, mồ hôi luôn nhễ nhại. Ngoài kia người ta đang gỡ bỏ và vớt đi cái bảng văn phòng áp. Một sự trùng hợp hay ngẫu nhiên hoặc định số : Toán thám sát Hải Sơn được thành lập từ bãi biển Non-nước, Đà Nẵng, cùng với chiến trường trải qua nhiều trận địa trong suốt thời gian hơn sáu năm. Nay dấu chấm hết được an bài cũng là bờ biển mang danh Sơn Hải.... Sự đảo ngược của từ ngữ gân như là một điềm báo hiệu một định mệnh tất nhiên mà tôi tin là có thể.

Chiều đến, một chiếc xe tải xuất hiện và sau đó dồn chúng tôi lên. Hẳn rằng đây là chuyến thứ bao nhiêu vì tôi chẳng thấy Hưng , Ân và Thương. Nửa tiếng xe chạy, đã đến nơi phải đến. Một đoàn người chừng mười bộ đội, mà cái lạ là quần áo mới tinh đứng đợi sẵn. Cửa sau xe được mở, đứng bên dưới tên bộ đội dáng vẻ xếp tay cầm cuốn sổ đọc to : Chuẩn-tướng Nhật, sau đó một tràng những sĩ quan cấp tá. Trên xe im phăng phắc, tôi nhủ thầm vậy là Bô-tu-lệnh đã bị bắt, vì không gọi tên Tướng Nghi và Sang...Còn Tướng Nhật...ô hô, ông ta đã ra đi từ trong đêm, vì ông còn hai Trung-đoàn ở Bình-tuy. Bỏ lại một vị đại-tá và một Trung-đoàn Bộ-binh

9

Hẳn nhiên là cộng quân đã thả hết tù nhân trong trại, để lấy chỗ giam giữ chúng tôi. Gặp lại nhau, mừng mừng, tủi tủi ôm chặt Ân, Hưng, Long

râu, Phúc mát, Đí mà lòng lâng lâng sương sương, vì nay đã có sự chia sẻ của đồng đội. Chả được bao lâu, xếp hàng lãnh nắm cơm trưa, gói muối sả. Lòng trở về hiện thực, bi đát. Tù binh chiến tranh.

Ngày đầu trong trại, chứng kiến những chiếc xe tải cấp trại mang thêm những tù binh mới. Đồng đội trong đơn vị lần lượt xuất hiện với đủ mọi trang phục. Ấn tượng nhất là ông Chỉ-huy-trưởng Đoàn với bộ đồ dân sự, mang danh thầy giáo dạy tiểu học, chạy về gia đình ở Phan-thiết. Ông sẵn lòng cho mọi người biết, có lẽ chỉ vì sợ tố cáo thì bẽ bặt.... Mơ tưởng đến một giấc ngủ ngon, trong suy tư : Mọi sự đã được an bài, lo lắng chỉ cho thêm sâu, thêm khổ... Cười trong bụng và dỗ giấc ngủ. Quanh đây những tiếng mọng mị có cả la hét Dưới ánh đèn vàng ệch trên những khuôn mặt, ngủ cười có, miệng há hốc chảy cả dãi, ngáy ào ào, thân co quắp... Ôi, thân phận và con người.

Tiếng ồn ào ngoài bể nước, tôi vội chạy ra xem chuyện gì... Một người lính đã luống tuổi, mang phù hiệu Sư-đoàn Dù, đang nắm tay tên viết công can ngăn... Tôi là sĩ quan cao cấp nhất của Nhảy-dù ở đây. Tôi xin gánh mọi trách nhiệm. Xin đừng đánh lính của tôi, họ vô tội.... Tên viết công vẫn phùng mang trợn mắt, miệng buông lời nhục mạ, lính Dù là đồ này đồ kia... Đôi diện là anh lính Dù tay ôm mặt, có lẽ đã bị đánh, chỉ vì đánh nhau rửa mặt. Do hỏi người kẻ bên, tôi được biết người can ngăn là Đại-tá Lương, Lữ-đoàn-trưởng Dù (Nguyễn-thu-Lương thì phải). Tôi thật sự khâm phục và bái phục. Trong dạ thật hả hê.

Ngồi xếp giữa sân, trong cái nắng chan chan nghe giáo huấn và điều lệ, sau đó họ phổ biến lệnh ai tố cáo một sĩ quan không khai báo sẽ được ưu tiên xét cho về trước. Hưng, Đí, Ân mặt buồn buồn gặp tôi cho biết đêm nay chuyển trại. Hải có về sớm, báo lại cho gia đình yên tâm. Bùi ngồi súc động tôi nhân lời cùng cái nắm chặt tay nhau.

Sáng nay trại rộng thêm ra vì bao Sĩ quan đã được di chuyển qua trại khác...Thế rồi, vào những ngày kế cận, trại đã bắt đầu thả người. Trước hết là những địa phương đã giải phóng, rồi lần lượt vào mỗi buổi sáng, từng tốp người được thả khỏi trại. Trong đơn vị tôi người hân hạnh đầu tiên ra về là ông Thiếu-tá Huấn, Chỉ-Huy-Trưởng Đoàn... Điều này chứng tỏ, trong chúng tôi chả ai làm cái chuyện mất dạy là đi tố cáo.

Ngày 12 tháng 05 năm 1975. Cứ như thường lệ vào mỗi buổi sáng, danh sách thả tù binh được đọc tên. Bạn bè cùng đơn vị cũng được thả về khá nhiều. Hôm nay tôi có tên, mừng phấn khởi nhất là Thương sĩ Đệ, y tá trưởng Đoàn 1 cũng được thả cùng. Chia tay với vài người còn ở lại rồi cùng anh Đệ đến nơi tập trung làm thủ tục.

Câm tờ chứng nhận, lãnh ba ký gạo và ít tiền; lâu quá nay quên bao nhiêu rồi, nhưng đại khái giá trị bằng hai chai bia và ba điếu capstan. Hai thằng đông bộ hỏi đường ra tỉnh đón xe quá giang về Sài Gòn.

Ngày đầu tiên tiếp giáp với tự do. Cái dị ứng về màu sắc làm tôi rất khó chịu, chẳng cảm tình gì với màu đỏ, xanh, cái màu xanh đáng ghét. Ra thẳng bến xe, hai thằng chờ xe từ Nha trang vào, đi nhờ xe của thằng bạn cậu chủ của hãng xe Phi-long.

Sau ba mươi sáu năm, thời gian đầu hòa nhập cuộc sống mới với trần hai bàn tay trắng, Mẹ già phải phụng dưỡng, cùng biết bao khó khăn của cuộc sống. Với mồ hôi, máu và lệ cùng sự phân biệt đối xử: Chửi nguyền mà mình vẫn còn được mang. Để tự an ủi chỉ còn cách sống gần với tâm linh cùng lao động quên thời gian và mình đã lấy lại được quân bình với thời gian sau hai bàn tay chai cứng và mười năm dành tiền tiết kiệm để đến được cái "Rừng xưa nhớ đời" mà lòng thổn thức "Trong cái nón sắt của anh. Mặt trời vẫn có đó ban ngày và ban đêm mặt trăng cùng muôn muôn, triệu triệu vì sao vẫn còn đây..."(ca khúc)

Trong mắt nhạt nhòa, lệ tuôn trào, đứng trên bờ biển ngày nào. Hôm nay nói với dưới kia, vị trí này hơi khác xưa, nhưng đúng rồi...CAR15 ơi, ta nhớ mi vô cùng, nay ra thăm người. Mong thần giao nào ứng nghiệm...Cởi bỏ áo quần, lội ra xa kia, chân luôn của quàng đào bới, hy vọng tìm thấy, mãi rồi chẳng thấy, hay tại hôm đó trời tối chẳng?... Dù sao ta cũng đã mãn nguyện vì đã ở cùng người cả nửa ngày rồi. Giờ thì ta phải đi lại con đường cũ, chẳng biết còn nhớ không, nhưng cứ mang máng lại hy vọng tìm thấy chủ nhà để cảm ơn và bộ đồ lính em mi.

Nguyễn Văn Hải

Tóan Hải Sơn / CCN (Command Control North) Chiến Đoàn 1 Xung Kích / Sở Liên Lạc / Nha Kỹ Thuật

Đoàn Liên Lạc và Chiến Đoàn Xung Kích / Tài liệu giải mật Nha Kỹ Thuật
Danh xưng Đoàn 1,2 và 3 của Sở Liên Lạc, Nha Kỹ Thuật bắt đầu vào 1 tháng 5 năm 1973 cho đến ngày 30 tháng 4 năm 1975, sau khi cơ quan MACV SOG chính thức ra khỏi chiến trường Việt Nam cùng các đơn vị khác của Hoa Kỳ và Đồng Minh trong chương trình Việt Nam Hóa chiến tranh Việt Nam.

Tóan Yểm Trợ Nha Kỹ Thuật (Strategic Technical Directorate Assistance Team 158) STDAT-158

chính thức hoạt động tại Nha Kỹ Thuật vào ngày 24 tháng 4 năm 1972 do Công Văn của cơ quan MACV Directive 870-1 hồ sơ bí mật TOP SECRET vào 7 tháng 2 năm 1973 và đã được giải mật.

Trước đây Sở Liên Lạc xử dụng danh xưng Chiến Đoàn 1,2 và 3 Xung Kích, Sở Liên Lạc Nha Kỹ Thuật.

Cơ quan MACV-SOG thành lập tại Chợ Lớn Việt Nam vào ngày 24 tháng 1 năm 1964 và năm nay 2014 Đại Hội SOA sẽ làm lễ Kỷ Niệm 50 năm ngày thành lập MACV-SOG tại Las Vegas, Nevada Hoa Kỳ.

Trước khi có danh xưng Chiến Đoàn 1,2 và 3 Sở Liên Lạc đã có những Tiền Doanh như sau:

Forward Operating Base (Tiền Danh)

FOB1/Tiền Danh 1 Phú Bài, Huế 1965, Khâm Đức 1966

FOB2/ Tiền Danh 2 Kontum 1965

FOB3/Tiền Danh 3 Ban Mê Thuộc 1965 Kontum, Khe Sanh 1968

FOB4/ Non Nước Đà Nẵng 1965, 1968

FOB5/ Ban Mê Thuộc 1968, Thủ Đức

FOB6/ Đà Lạt 1965, Hồ Ngọc Tảo 1968

Và tiếp đó là danh xưng Command and Control từ 1964 cho đến 1 tháng 11 năm 1967 Danh Xưng

CCN, CCC và CCS (Chiến Đoàn 1,2 và 3 Xung Kích)

xử dụng tiếp tục đến tháng 5 năm 1973

Dưới đây là một số tài liệu và những bảng phóng đồ cũng như tài chánh kiểm kê tại Kho 50 Nha Kỹ Thuật

khi Toán cố vấn 158 Nha Kỹ Thuật hoạt động từ tháng 24 tháng 4 năm 1972 cho đến ngày 12 tháng 3 năm 1973.

Tài liệu đính kèm:

May 1st 1972

Nha Kỹ Thuật Toán Yểm Trợ 158 (1972-1973)

STDAT-158 TEAM (Strategic Technical Directorate Assistance Team -158)

Established / Thành Lập 1965

Forward Operating Base

FOB1/Tiền Doanh 1 Phú Bài, Huế 1965, Khâm Đức 1966

FOB2/ Tiền Doanh 2 Kontum 1965

FOB3/Tiền Doanh 3 Ban Mê Thuộc 1965 Kontum, Khe Sanh 1968

FOB4/ Non Nước Đà Nẵng 1965, 1968

FOB5/ Ban Mê Thuộc 1968, Thủ Đức

FOB6/ Đà Lạt 1965, Hồ Ngọc Tảo 1968

February 1971

SMAG (Special Mission Advisory Group) / 1971, 1972

1966, 1967, 1968 & 1969 C&C Command & Control

Established / Thành Lập

1.11.1967 / November 1st, 1967 1967,1968, 1969, 1970,1971

CCN Command and Control North /

Chiến Đoàn 1 Xung Kích Phú Bài, Non Nước

CCC Command and Control Center /

Chiến Đoàn 2 Xung Kích Kontum, Pleiku

CCS Command and Control South /

Chiến Đoàn 3 Xung Kích Ban Mê Thuộc

TF1AE (Task Force One Advisory Element)

70,71 & 72

TF2AE (Task Force Two Advisory Element)

Kontum / 70,71&72

TF3AE (Task Force Three Advisory Element)

Ban mê thuộc / 70,71 & 72

B53/ Long Thành 1970, 1971,1972

B50/ Project Omega FOB2 1966, 67, 68 Kontum

B56/ 1967, 1968 Hồ Ngọc Tảo

Căn Cứ Xuất Phát

(Launch Site) cho xâm nhập ngoại biên Quản Lợi, Benhet, Đức Cơ, Plei-Jereng, Tân Cảnh, Phú Bài, Khe Sanh và NKP (Nakaphadon) Thái Lan.

FOB1 (CCN) Launch Site

(Căn Cứ Xuất Phát) Đông Hà, Khe Sanh, Phú Bài, NKP Thái Lan.

FOB2 (CCC) Launch Site Benhet, Đức Cơ, Dakto, Pleime, Plei-Jereng, Tân Cảnh.

FOB3 (CCS) Launch Site Quản Lợi

Nguồn:https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnXREe%2BK2%3D9Cs%2BGQT4%2BUMqq4x4bk_02MrehCbgWu0dEhFA%40mail.gmail.com.

www.vietnamvanhien.org

